

av Norges utposter, et ørnereir der inni fjellheimen. Den lå vel unna selv taterens luffer-sko? Ja, jeg har ikke vært der selv en gang.

— Sunndalen kjenner du, sa jeg. — Men har du gått veien sørover fra Gjøra noen gang? Vet du hvor du da kommer?

— Det er selvfølgelig Svissdalen du mener. Der er det bratt opp gjennom gett: Snøgutu heter veien. Ovenom stupet ligger Svissdalsgrenda, men du kan dra videre også. Det ligger en gård helt inn i svarte svarten der! Røymoen heter'n. Jeg var der for — — tja, tre eller fire år siden. Trivelige folk gitt! Ga meg mat og alt godt, og de kjøpte børster også. — To oppvaskbørster og en gryteskrubb!

MINNEORD

Haakon Aas

Haakon Aas er død. Med ham gikk ett av Trondhjems Turistforenings mest virksomme medlemmer bort. Som pasjonert friluftsmann var han tidlig interessert i Trondhjems Turistforenings virksomhet i fjellet. I 1930 var han blant dem som tok opp tanken om en egen turkomité innen foreningen, og han ble dennes første formann.

De første meget vellykkede felles-turer var et resultat av Haakon Aas's gode forberedelse av turene. Eksempelvis ble ingen tur gått før Aas og én eller flere av komitéen hadde gått turen på forhånd. At turkomitéen i dag kan se tilbake på også et økonomisk godt resultat, må tilskrives Haakon Aas, som alt fra starten innarbeidet den praksis at komitéens overskudd skulle gå til et eller annet nyttig formål — telefon og blinkfyr på hyttene eller fjellturer for skolebarn som ellers ikke fikk landopphold om sommeren.

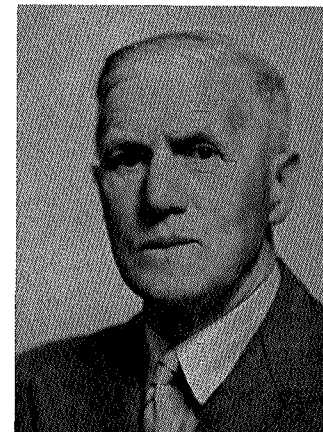
I 1931 ble han valgt inn i Trondhjems Turistforenings styre, og var medlem av dette til 1940.

For sitt fortjenstfulle virke i Trondhjems Turistforening fikk han foreningens hederstegn: Reinrosa med gull ekekrans.

Sykdom gjorde at Aas måtte gå ut av det aktive arbeide i og for Trondhjems Turistforening, men han fulgte alltid foreningen med stor interesse.

Vi lyser fred over hans minne.

* * *

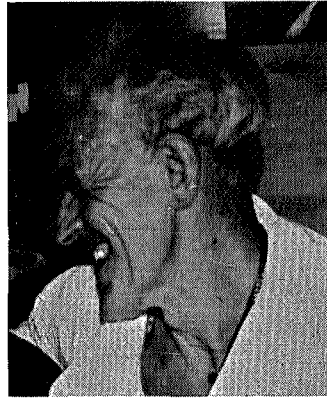
Hjalmar Olsen

Fotturismen gjør det nødvendig med bl. a. hytter i fjellet. De forskjellige landsdelers turistforeninger har i snart 100 år arbeidet med hyttebygg og deres stell. Men dette har ikke vært nok. Behovet har steget, og derfor er seterkvarter og private hytter blitt et nødvendig ledd i det store rutenett som i dag spenner over hele vårt land.

En av disse hytter — Dindalshytta — som ligger på Dovre, mellom Snøhettaområdet, Kristiansunds område og vårt eget, er blitt et fast punkt som man må innom når man går i disse trakter. Bratt opp fra Driva ved Lønset, men i en flat høyfjellsdal mellom krumbøyde fjellgiganter, vakker bjørkeskog i liene og setrer — *hvor det enda setres* — ligger denne Dindalshytta.

Hjalmar Olsen skapte hytta, og gjennom alle år var han både vert og kokk for de tusener som la fjellturen om disse storslåtte trakter. Alltid var han villig til å ta imot slitne fjelltravere, og hadde man først fått foten innom døra hos'n Hjalmar, kom man som regel snart igjen. Slitt har han gjort fra den første vesle bua kom opp og til hytta sto der med kjøkken, spisestue og 3 overnattingsrom med i alt ca. 20 senger. Glad var han i stedet som ingen annen. Sykdommen kunne da heller ikke få ham til å oppgi tanken på hytta. Han forsøkte til det siste å komme seg dit opp. I godt lag og mellom gamle kjente kunne Hjalmar spøke med at hytta etter hans død skulle tilfalle Trondhjems Turistforening. At dette var mere enn en spøk, fikk foreningen erfare da lensmannen i Oppdal etter Hjalmar Olsens død, kunne meddele at Dindalshytta med innbo, samt hans bibliotek av fjellbøker skulle tilfalle Trondhjems Turistforening.

Trondhjems Turistforening vil på denne måte få takke Hjalmar Olsen for mangeårig godt samarbeide og lover å ta hånd om Dindalshytta, slik at den kan bli et varig minne om gavegiveren. Vi vil

alltid minnes Hjalmar Olsen i dyp takknemlighet og lyser fred over hans minne.

En del av styret med formannen i spissen var til stede på Lønset ved Hjalmar Olsens gravferd.

Likeså var styret sammen med Hjalmar Olsens halvsøster — fru Grensen og mannen, oppe på Dindalshytta 22. oktober 1961, for å registrere innboet og gjøre seg opp en mening og hva som først bør gjøres der oppe.

* * *

Herlof Stuedal

Herlof Stuedal er ikke mere. Han hadde i flere år vært mindre bra, og høsten 1961 døde han og ble gravlagt ved det nye kapell i Stugudal.

Med Herlof gikk annen generasjon av Trondhjems Turistforenings forbindelser på Stugudal bort. Hans far var virksom som få, og Herlof hadde arvet sin fars interesser og virketrang. Derfor kom han tidlig med i dette arbeide som turistforeningene satte i gang ut over bygdene — vekke interessen for å lære eget land å kjenne, og gjøre det mulig for alle og enhver å bli en ekte fotturist. — Av Herlofs mange gode egenskaper vil vi særlig framheve hans hjelpsomhet — enten det gjaldt gode råd eller hvordan en best skulle få et arbeidsstykke utført. Herlof visste alltid råd — og knep det, utførte han arbeidet selv.

I hans gjestfrie hjem, hvor hans hustru Birgit og han kombinerte gammelt og nytt på en ypperlig måte, har vi hatt mang en hyggelig stund, og vi takker for alt.

Vi lyser fred over Herlof Stuedals minne.

* * *

Fridthjof Brun

Budskapet om Fridthjof Bruns bortgang kom i slutten av juni 1961. Hans kjente skikkelse var noe en forbant med lyst humør, pågangsmot, ideer på så mange felter og fram for alt: et friskt vær fra skog og fjell. For vår forening var han «the grand old man», som hadde trådt sine barnesko på en sådan måte at man så opp til ham i beundring og hengivelse.

For den yngre og yngste garde vil han vel stå i et mer historisk lys. Han var jo ved sin død 86 år gammel. Men for oss mer tilårskomne vil minnene kretse om så mye morsomt, stort og vakkert. Hvem husker ikke hans motstand mot turkomitéens opprettelse — og likevel hans uforbeholdne anerkjennelse av tiltaket på en av våre strålende felles-turer Storlien—Meråker.

Hvor ble han ikke bebredet tiltaket med utsettelse av bever i Nedalen? Likevel lå der en anerkjent, stor og god tanke bak tiltaket: hjelpe opp igjen eller redde noe av det som vår rastløse kultur hadde ødelagt. Skogsaken hadde en varm tilhenger i Fridthjof Brun. Om ham vitner den lille granskogen som i dag tvinger oss til å holde stiene rundt Gjevillvasshytta, langs veien til Jøldalshytta og til og med i nærheten av Nedalshytta.

Et uforglemmelig minne er Bruns deltakelse i åpningen av Schulzhytta. 6 mils ridetur over veiløst fjell. Han forsto den kunst å være den yngste blant de unge . . . . Hvem kan glemme fru Gudrun Schulz og Fridthjof Brun da de førte opp til dans ved åpningen av «Nordpå»? Det var en air — duft av gammel, sikker stil over hvert trinn, så vi yngre trakk oss tilbake og beundret noe vi ikke hadde opplevd eller lært, dessverre.

Brun kom tidlig med i Trondhjems Tyristforenings styre og stell. I merkeåret 1905 kom han inn i styret, ble viseformann i 1911, og var formann i årene 1920 til 1935. I denne tid vokste medlemstallet fra ca. 250 til ca. 1 500. Dette gjorde det nødvendig med utvidelser

av samtlige hytter og bygging av nye. I 1935 ble Fridthjof Brun utnevnt til vår forenings æresmedlem. Når vi i dag kan glede oss over den herlige eiendom Nedalen og hva den rommer, så må vi i første rekke takke Brun for at den ble vår. Dit inn dro han da også gjerne, selv da alderen tvang ham til resignasjon, for her hadde han elven, fjellbjørka, blomster, fugler og dyr og høyfjellet rundt omkring — en givende, storslått natur.

I det stille gjorde Fridthjof Brun meget godt. Han gledet seg stort når han kunne gjøre andre glad.

Og slik vil vi minnes ham — troubaduren, optimisten — som en gang hadde fått fjellengten i blodet og alltid søkte tilbake til den når hverdagens jag truet med å ta overhånd.

Vi lyser fred over Fridthjof Bruns minne.

Magne Haave.